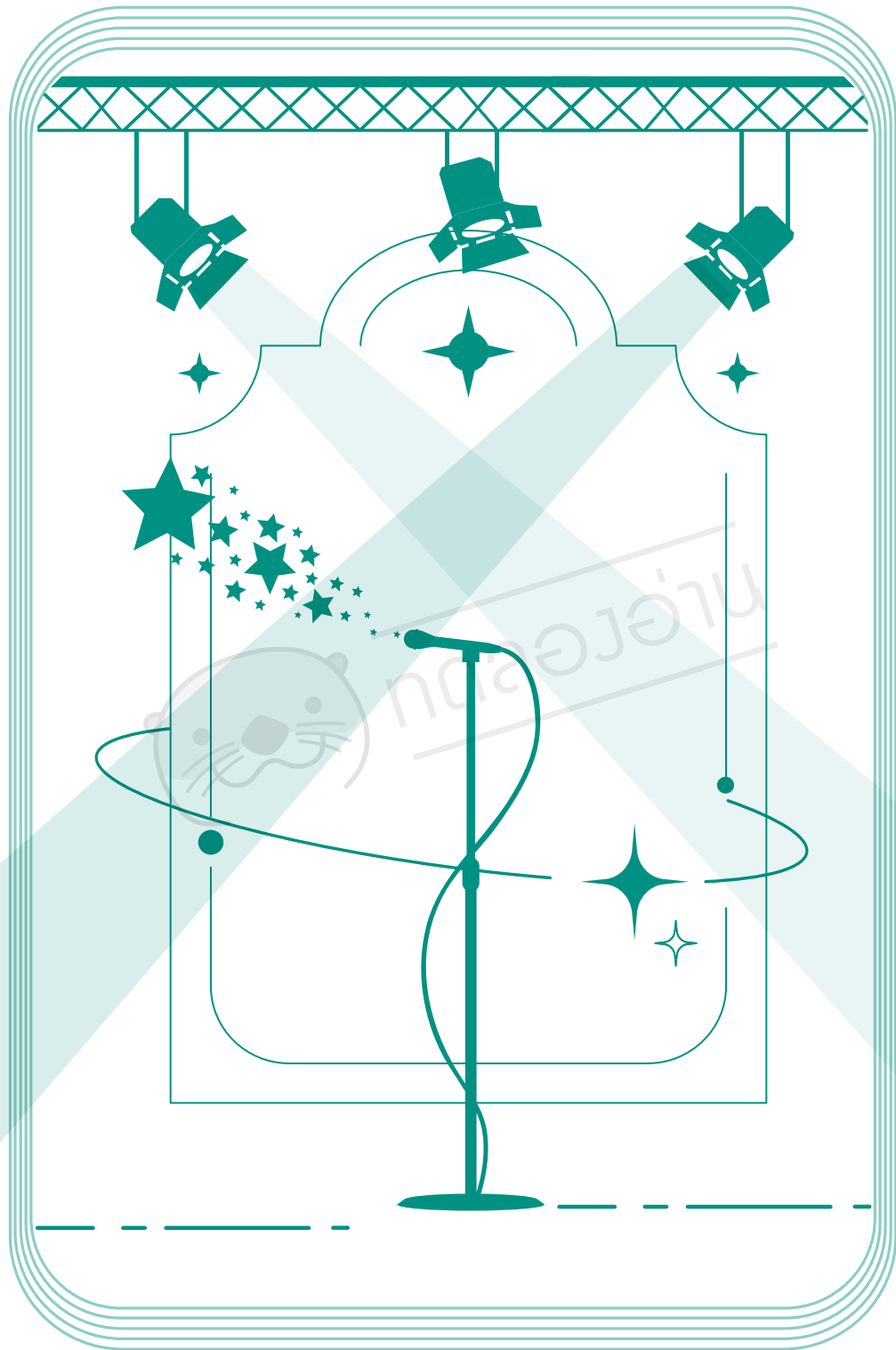

SKATE
ALL DAY

LET'S
DANCE

yeah!

PEONY

DEBUT || OR DIE

데뷔 못 하면 죽는 병 걸림

3

DS.BACK

เขียน

Pori J.

แปล

การอ่านดีจรรยาคุณพี่สาวดีนะ

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุดเหล่าผู้ชนะจากรายการ <ไอดอลมหาชน> ก็ได้เดบิวต์ในฐานะวง <TeSTAR> ซึ่งใน *Debut or Die* เล่ม 3 นี้ พวกเขา กำลังเดินสายโปรโมตวงกันอย่างขยันขันแข็ง

แต่นอกจากตัวละครหลักอย่างเทสตาร์แล้ว เชื่อว่าหลายคนต้องรอคอยการกลับมา มีบทบาทของตัวละครสำคัญอย่าง ‘ซองรยอ’ แห่งวง VTIC แน่หนอน หลังจากที่เขาโผล่มาแวบ ๆ ใน <ไอดอลมหาชน> และตอนรับรางวัลรายการเพลงประจำสัปดาห์ แต่ในเล่มนี้นักอ่านทุกท่านจะได้เจอกับเขาอีกครั้งแบบเต็มอิมกันเลยทีเดียว เพราะพระเอกของเรากับรุ่นพี่ในวงการท่านนี้ได้ดวงแขนกันไปถ่ายรายการวาไรตี้ชื่อดัง ซึ่งรายการที่ว่าก็มีคอนเซ็ปต์น่าสนใจมาก ๆ ซะด้วย

เหนือสิ่งอื่นใดคือซองรยอผู้นี้เป็นคีย์มาสเตอร์ที่จะช่วยคลายข้อสงสัยหลาย ๆ ข้อเกี่ยวกับ ‘ชีวิตใหม่’ ให้กับทั้งมุนแดและนักอ่านทุกท่าน แน่หนอน แต่ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าคำตอบที่มุนแดอยากรู้จะหลุดออกจากปากไอดอลแห่งชาติท่านนี้ได้ง่าย ๆ เมื่อเจ้าตัวไม่ได้นิสัยดีเหมือนหน้าตา ลักเท่าไร แถมลองว่าได้เข้ามาพัวพัน แשרความลับร่วมกันแล้ว ก็สลัดทิ้งได้ยากซะด้วยสิ!

ถึงนักอ่านชาวไทย

ขอบคุณที่ให้ <Debut or Die>
เป็นหนังสือที่เลือกหยิบมาอ่านในวันนี้
หวังว่าเมื่ออ่านเรื่องนี้จะช่วยให้คุณนักอ่านได้เป็นอิสระ
จากความทุกข์และความกังวล
และคงจะเป็นเรื่องดีถ้าคุณได้ตกหลุมรัก
แล้วสามารถเพลิดเพลินไปกับเรื่องราวได้อย่างเต็มที่

สุดท้ายแล้ว ตัวเอกจะได้เป็นไอดอลแบบไหน
มาร่วมสัมผัสประสบการณ์ไปด้วยกันนะ
และเมื่อใดก็ตามที่คุณนักอ่านพลิกหน้าหนังสือ
ที่แห่งนั้นจะมีเหล่าตัวละครอยู่ด้วยกันเสมอ

ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะ
ด้วยความเคารพ
Baek DeokSoo

คำเตือน

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- Bullying (การกลั่นแกล้งในโรงเรียน)
- Cyber Bullying (การกลั่นแกล้งบนอินเทอร์เน็ต)
- Depression (อาการซึมเศร้า)
- Kidnapping (การลักพาตัว)
- Panic Disorder (อาการตื่นตกใจ)
- Mental Abuse (การทำร้ายจิตใจ)
- Self-harm (การทำร้ายร่างกายตัวเอง)
- Suicidal Thought (มีความคิดว่าจะฆ่าตัวตาย)
- Suicide (การฆ่าตัวตาย)

บทที่ 7

หลังจากปรับแก้ ทำเดินแล้วสลับไปในเย็นวันอาทิตย์ ตื่นมาอีกที ก็เป็นสัปดาห์ใหม่

ซึ่งหมายความว่าถึงเวลาที่ต้องตรวจสอบยอดขายอัลบั้มสัปดาห์แรก แล้ว และผลลัพธ์ที่ได้ก็น่าตกใจมาก

“...หกแสนเจ็ดหมื่นแป่นแหรอครับ”

“ใช่!”

ฉันถามย้ำกับผู้จัดการอีกครั้ง

“ไม่ใช่ยอดพีรอร์เดอร์ แต่เป็นยอดขาย?”

“...ไม่ใช่อย่างนั้นแหรอ แต่เอาเป็นว่าตรงกับยอดขายละกัน!”

“...”

อธิบายเพิ่มเติม ยอดพีรอร์เดอร์คือยอดที่คาดว่าจะขายได้และสั่งซื้อไว้ล่วงหน้ากับร้านค้าปลีก

เห็นตัวเลขมากเกินไปกว่าที่จะเป็นยอดขายสัปดาห์แรก ฉันเลยสงสัยว่าเป็นยอดพีรอร์เดอร์หรือเปล่า

ว่าแต่ขายออกไปได้หกแสนเจ็ดหมื่นแป่นจริงแหรอ

ไม่อยากจะเชื่อเลยแะจะเป็นความจริง

ต่อให้บอกว่าช่วงนี้ยอดขายอัลบั้มเพื่อนัก แต่นี่ก็เป็นยอดขาย

ระดับที่ทำให้ประสาทสัมผัสชาวาบเลยทีเดียว ยิ่งเมื่อคิดถึงว่าเทศกาล
เป็นวงจากรายการอดิชั่นและมีฐานแฟนคลับหลักอยู่แค่ในประเทศ
มีหน้าซ้ายอดขายจำนวนนี้ยังเยอะกว่าในความทรงจำฉันเสียอีก

เดิมทีมันแค่ทกแสนอัลบั้มเองไม่ใช่เธอ

ฉันมั่นใจว่ายอดขายสัปดาห์แรกของวงที่เดบิวต์จาก <ไอดอล
มหาชน> อยู่ที่หกแสนแผ่น ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเจ็ดหมื่นนั้นงอกมาจากไหน...

“...เขาบอกว่าเราสร้างสถิติใหม่ยอดขายอัลบั้มเดบิวต์ไอดอลชาย
ด้วยนะ”

“วะ...ว้าววว...”

“Holy Moly!”

คนอื่นๆ ดูเหมือนจะรู้สึกกดดันมากกว่าดีใจ พวกเขาคงจะดีใจมาก
ถ้าขายได้ประมาณสามแสนอัลบั้ม แต่พอยอดขายเป็นสองเท่าก็เริ่ม
จะกลัวๆ หน่อย แต่ไม่นานก็มีคนที่ตั้งสถิติได้และเริ่มวิเคราะห์ความ
เป็นจริงแล้ว

“...นั่นแบบนี้สัปดาห์หน้าพวกเราจะเป็นที่ 1 ได้ไหมนะ”

“...!!”

ความตื่นเต้นตื้นซื้นมาถึงอกในชั่วพริบตา รัชของอุธาม

“ยอดขายสัปดาห์นี้ของรุ่นพี่ VTIC อยู่ที่เท่าไร?”

“เดี๋ยวผมตรวจสอบให้ครับ”

คิมแรบินเริ่มค้นหา และสามารถตรวจสอบยอดขายประจำสัปดาห์
ที่ชาร์ตอัลบั้มได้ทันที

[LONG NIGHT / VTIC 312,608]

“...!”

“ว้าว”

เป็นตัวเลขที่ไม่น่าเชื่อว่าจะเกิดขึ้นได้ภายในสองสัปดาห์

ต่อให้บอกว่ามียอดขายวันสุดท้ายของสัปดาห์แรกรวมอยู่ด้วย
ก็เถอะ

นี่เป็นระดับยอดขายรวมทั้งหมดของไอเดอลชายที่ประสบความสำเร็จ
สำเร็จประมาณหนึ่งด้วยซ้ำ ชักส่งสัยยอดขายสัปดาห์แรกจากอัลบั้มนี้
ของพวกเขาซะแล้ว

“...เดี๋ยวก่อนนะ”

ฉันดูสมาร์ตโฟนของคิมเรบินและจิ้มหน้าจอสองสามครั้ง จากนั้น
ก็ตรวจสอบยอดขายอัลบั้มสัปดาห์แรกตลอดเจ็ดวันของ VTIC

[1,872,863]

“...”

อา ชวดแล้ว

“เฮ้อ~”

“ฮ่า ๆ”

“เรื่องที่ 1 ถ้าตั้งใจเดี๋ยวลักวันก็คงได้เองละเนอะ!”

ความตื่นเต้นหายวับทันตา สมาชิกหัวเราะฮา ๆ พลังเริ่มให้กำลังใจ
กันและกัน แม้จะเดาไว้แล้ว แต่เห็นความต่างของคะแนนแบบนี้ กระทั่ง
ความอยากเอาชนะก็ยังหายไป แม้ว่ายอดสตรีมมิงจะแตกต่างจากยอดขาย
อัลบั้มถึงสองเท่าเพราะออกมาได้ถูกจังหวะเวลา แต่ก็ยังดูเป็นไปได้ยาก
ที่จะแซงในชาร์ตสตรีมมิง

โดยเฉพาะหลังจากสัปดาห์แรกก็ไม่มีโอกาสที่มันจะขายดีขึ้นแล้ว...
สัปดาห์ที่สองน่าจะค่อนข้างยาก

อันดับชาร์ตอาจจะไต่ขึ้นเรื่อย ๆ แต่ก็ยังเป็นที่กังขาว่าจะแซง VTIC ที่กำลังครองที่ 1 ได้หรือไม่ ฉันทักไหล

“เตรียมตัวออกไปกันดีไหมครับ”

“แบบนี้ก็ดี”

“วันนี้ก็ไฟตั้ง~”

สมาชิกแยกย้ายกันไปเปลี่ยนเป็นชุดออกข้างนอก ผู้จัดการพิมพ์ว่า “ไม่ใช่แบบนี้สิ...” อยู่ไม่กี่ครั้งก็ยอมรับความจริงแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่

คงตั้งใจไว้อีกแบบสินะ

ช่างมันเถอะ

อย่างไรก็ตาม ผู้จัดการเริ่มเกริ่นอีกทีหลังจากขึ้นรถแล้ว

“พวกนายรู้ใช่ไหมว่างานแฟนไซน์จะมีขึ้นในอีกสองวันนะ”

“เฮ้อ”

“เร็วจังเลยครับ”

สมาชิกตื่นตัวกันขึ้นมาทันใด ถึงจะได้ฟังกันมาบ้างแล้วตอนเริ่มทำกิจกรรม แต่คงจะลืมนวลลิ้มคืนไปเลยเพราะตารางงานแน่น ผู้จัดการพยักหน้า

“ใช่ พวกเขาซื้ออัลบั้มเยอะขนาดนี้ แถมยังเป็นกำลังใจให้อย่างกระตือรือร้น ฉะนั้นต้องทำให้ดีนะ~ ต้องจริงใจและเต็มที่กับพวกเขา~”

“อ๊ะ แน่นนอนครับ!”

บางที่ที่คุยเรื่องยอดขายอัลบั้มขึ้นมาก่อนคงเพราะคิดจะเติมไฟแบบนี้เอง พอได้พูดออกมาแบบนี้แล้วฝ่ายนั้นก็ดูจะสบายใจ

แฟนไซน์นั่นแหละ

การจะให้พูดคุยกับคนหนึ่งร้อยคนแบบต่อเนื่องในครั้งเดียวโดยไม่ทำพลาดก็จำเป็นต้องเรียกขวัญกำลังใจกันหน่อยจริง ๆ นั่นแหละ

แต่ดูเหมือนสำหรับสมาชิกบางคนมันกลับส่งผลตรงกันข้าม ซอนอาฮยอน
หน้าถอดสีขึ้นมาทันตา

“จะ...จะ...ฉันไม่น่าจะทำได้”

“ทำไมล่ะครับ”

“หืม? พะ...เพราะพูดไม่เก่ง...?”

“...? ตอนนี่พี่ก็พูดภาษาเกาหลีเก่งนะครับ”

ซอนอาฮยอนเริ่มสับสนเพราะคำพูดของชายจีน

ฉันถอนหายใจแล้วเข้าไปแทรก

“นายเป็นคนรอบคอบอยู่แล้ว เพราะงั้นนายไม่ทำพลาดหรอก
อย่าคิดมากไปเลย”

“...จะ...ขอบใจ”

ซอนอาฮยอนตอบพลาบยัมบาง ๆ แต่สีหน้าไม่ได้บ่งบอกว่า
เลิกคิดมากแล้ว

เป็นธรรมชาติละนะ

เดิมทีพวกเรา ก็แทบไม่เคยคุยกับแฟนคลับเลย แม้บางครั้งจะ
ได้เจอพวกแฟน ๆ ในระยะใกล้ระหว่างวิ่งรอกตามตารางงาน แต่ปกติ
ก็จะทักทายหรือแฟนเซอร์วิสอย่างรวดเร็วแล้วรีบขึ้นรถ มีบางครั้ง
ที่ตามมาแถวหอพักหรือร้านสะดวกซื้อ แต่นั่นเป็นซาแซง ไม่ใช่แฟนคลับ
เลยยากที่จะใช้เป็นแบบอย่าง

ให้มาคุยกันหนึ่งต่อหนึ่งแบบนี้ เป็นเมมเบอร์คนไหนก็ตื่นเต้น...

“เวลาเอ๊ย รีบเดินเร็ว ๆ หน่อยนะ~ จะได้เจอหน้าแฟน ๆ ของ
พวกเรา~”

“...”

เว้นก็แต่หมอนั้น

เซจินใหญ่ที่นั่งตรงเบาะหน้ากำลังฮัมเพลงพลาบเลื่อนหน้าจอ

สมาร์ทโฟน

ไม่ต้องห่วงเลย

ไม่แปลกเลยว่าจะได้เห็นตัวอย่างไอดอลที่แตกต่างกันขนาดนี้ก่อนถึงงานแฟนไซน์

...ส่วนฉันเป็นยังไงนะเธอ

ไม่แน่ใจเหมือนกัน

ถ้าเป็นงานแฟนไซน์เปิดตัวของไอดอลดังๆ ละก็ ฉันเคยไปอยู่ครึ่งสองครึ่งเพื่อถ่ายรูปตามที่เขาจ้างให้ไปแทน

แต่ไม่เคยได้ยินว่าไอดอลกับแฟนคลับพูดคุยกะไรกันระหว่างรับลายเซ็น เพราะสถานที่จัดงานจ๊อกแจ๊กจ๊อแจ ทำให้เสียงผสมปนเปกันฟังไม่ได้ศัพท์

ก็นะ...เคยเห็นเขาใส่ที่คาดผมกันอยู่บ่อยๆ

ของแบบนี้ถึงจะน่าอายไปหน่อย แต่ก็เชื่อว่าทำไม่ได้ เพราะฉันถือว่าผ่าน

ฉันพยายามทบทวนเท่าที่นึกภาพออกแล้วก็ต้องเดาปาก เพราะไม่มีอะไรมีสาระเลย

ลองหาดูดีใหม่ว่าหลักๆ เขาคุยกะไรกันบ้าง

นับว่าโชคดีที่เวลาเดินทางในรถจะไม่มึนงงของรายการเรียลิตี้ ฉันเข้า SNS ด้วยสมาร์ทโฟนแล้วเริ่มค้นหา

[รีวิวนานแฟนไซน์]

เขียนกำกับไว้ว่า 'รีวิว' งั้นก็น่าจะกรอกรูปพวกบ้านไซต์ออกไปได้

แต่ก่อนที่จะจิ้มแท็บโพสต์แนะนำ ตาฉันก็ไปสะดุดเข้ากับโพสต์ที่ขึ้นใหม่สดๆ ร้อนๆ เมื่อกี้

“...!”

เดี๋ยวก่อน

[แฟนไซน์เทสตาร์ครั้งนี้ตัดยอดที่ 120 แผ่น คิกๆๆ จัดวัน
ธรรมดา บ้าไปแล้ว! ส่วนฉันอดแล้วเรียบริ้อย...ช่วยอัปรูวิวแฟนไซน์
เยอะๆ นะคะ ㅜㅜ (รูปภาพ)]

ที่แนบมาด้วยคือภาพแคปโพล์สตอรี่ที่บอกว่าหมดสิทธิ์ไปแฟนไซน์
เพราะซื้อหนึ่งร้อยแผ่น

“...”

หนึ่งร้อยยี่สิบแผ่น?

พูดตามตรงว่าหลังจากเห็น ฉันนึกถึงเรื่องนี้อ่อนเป็นอย่างแรก

...นี่มันก็วอนกันล่ะเนี่ย

ราคาเต็มมินิอัลบั้มเดบิวต์ของเทสตาร์คือหนึ่งหมื่นห้าพันวอน
ต่อให้มีส่วนลดอย่างเช่นการซื้อร่วม...ราคาต่ำสุดก็น่าจะอยู่ที่ราว ๆ
หนึ่งหมื่นหนึ่งพันวอน

แค่คำนวณจากอันนั้นก็...

หนึ่งล้านสามแสนสองหมื่นวอน

“...อา”

หัวฉันหมุนตัว

คุยกันนานสุดก็ไม่เกินหนึ่งถึงสองนาที

เทสตาร์มีเจ็ดคน ดังนั้นหนึ่งคนต้องทำงานให้คัมมูลค่าหนึ่งแสน
แปดหมื่นกว่าวอน

นี่มันประสิทธิภาพต่ำเกินไปหรือเปล่า

ถามว่าจะสามารถทำงานคัมมูลค่าตัวหนึ่งแสนวอนด้วยบทสนทนา

หนึ่งนาที่ได้หรือเปล่านั้นหรือ คำตอบคือไม่มันใจเลย

หรือว่า...ควรทำทุกอย่างตามที่เขาขอ

นอกจากทำแบบนั้นก็นึกทางอื่นไม่ออกเลย ฉันวางโทรศัพท์ลง แล้วกดคลิ่งหว่านคิ้ว ถึงจะเคยตามถ่ายพวกคนที่ซื้ออัลบั้มเข้าแฟนไซน์ เกินหนึ่งร้อยแผ่น แต่นึกไม่ถึงว่าจะกลายเป็นเรื่องของตัวเอง

เหงื่อเย็นแตกพลั๊ก

แม่ไซต์บ้านแรกของพัคมุนแดเตรียมทุกอย่างเพียบพร้อมแล้วเดินทางมาถึงอาร์ตฮอลล์แห่งหนึ่งในย่านมกดงที่ใช้จัดงานแฟนไซน์ เวทีกะทัดรัด กับที่นั่งสำหรับบรรจุนคนสามร้อยคน และยังมีพื้นที่รองรับคนยืนแถวรอหนึ่งร้อยคนได้อย่างสบายๆ จากนั้นเธอก็ได้รับแจกบัตรคิว

‘07’

เลขต้น ๆ จงเจริญ!

แม่ไซต์นี่ก็ตั้งใจที่จะได้พูดคุยกับมุนแดก่อนที่เขาจะเหนื่อยพลางเซตกล้องอย่างอารมณ์ดี และเมื่อเลยเจ็ดโมงสามสิบนาทีไปนิดหน่อย

เทสตาร์ก็เดินขึ้นมาบนเวทีจากด้านข้าง

เสียงหวีดเชียร์ดังกระหึ่มทั่วอาร์ตฮอลล์จนหูอื้อ ปกติมักจะได้ยินเสียงรัวซัดเตอร์ก่อน ทว่าเพราะเป็นแฟนไซน์แรก ความตื่นเต้นจึงฉ่ำฉ่ำเข้ามาท่วม เทสตาร์ที่โบกมือและเข้ามาคล้ายเขินอายเล็กน้อย ยืนตรงหน้าโต๊ะที่จัดไว้สำหรับการแจกลายเซ็นแล้วค้อมตัวกล่าวคำทักทาย

“Take your STAR! สวัสดีครับ เทสตาร์ครับ!”

“กรี๊ดดดด!!”

เป็นการทักทายแบบทางการสมเป็นรุกก็ที่ยังไม่คุ้นชินกับงานแฟนไซน์ แฟนคลับหวีดเชียร์อย่างเร่าร้อน แต่ในใจกำลังร้องเรียกสมาชิกที่แต่ละคนให้การสนับสนุน แม่ไซต์บ้านพัคมุนแดก็เช่นกัน

มุนแดมด่า!! แจ่มมาก!!

หลังจากที่ถือไปดูอัดเทปลงหน้าสองสามครั้ง นี่จึงไม่ใช่ครั้งแรก
ที่ได้เห็นพัคมุนแดมด่าตัวเป็นๆ หว่ายังคงรู้สึกดีทุกครั้ง อาจเป็น
เพราะว่าตอนที่เธอโดนตบครั้งแรกพัคมุนแดก็ผมสีด้า

ผมทองก็ดี แต่ผมดำนี่แหละของจริง

เธอเพลอนึกถึงเพื่อนของตัวเองที่หนักแน่นในลัทธิผมทอง แต่
ไม่นานก็สลัดความคิดทิ้งแล้วรีบให้ความสนใจกับกล้อง ต้องถ่ายให้ดี
แล้วเผยแพร่เข้าหน้านั้น

เหมือนจะหล่อขึ้นทุกครั้งที่เจอเลย

คงเป็นเพราะคอนเซปต์อัลบั้ม พัคมุนแดมด่าใส่ชุดนักเรียน
ฤดูร้อนสีขาที่เป็นชุดการแสดงจึงให้บรรยากาศสดชื่นเป็นอย่างยิ่ง

อันนี้ไม่ได้สวย แต่เป็นความจริง...!

ตอนที่เธอกำลังพิมพ์พ้ออยู่แบบนั้น เทสตาท์ที่กล่าวคำท้าทายเสร็จ
ก็ทยอยกลับเข้าไปนั่งที่โต๊ะ

มุนแดอยู่ท้ายสุดเลย

แม้ไซต์คนนั้นพิมพ์ว่าดีแล้วที่เธอพักของขวัญมาเพื่อสมาชิกคนอื่น
คนละชิ้น เพราะถ้าถือของขวัญไปเต็มไม้เต็มมือแล้วไม่ให้ใครเลยจนกว่า
จะถึงมุนแดมันก็ยังไม่ค่อยดี

“จะเริ่มตามลำดับหมายเลขนะคะ~”

จากนั้นงานแฟนไซน์ก็เริ่มต้นอย่างเป็นทางการ เพราะเธอได้
คิวแรกๆ จึงเริ่มไปรับลายเซ็นได้โดยไม่ต้องรอ ส่วนมุนแดกำลังจะได้เจอ
กับแฟนคลับที่จับได้หมายเลข 1

สมาชิกคนแรกที่จะเซ็นให้เธอคืออรยูชองอู

“สวัสดีครับ!”

“ละ...สวัสดีค่ะ!”

แม่ไซต์เห็นรูปของอูที่หักท่ายก่อนแล้วก็เกิดพูดติดอ่างเล็กน้อย
เขาก็หล่อเหมือนกันแฮะ

เธอเคยเห็นว่าบน SNS เรียกเขาด้วยฉายาฮ็อตตุ๊กโยบอย¹
พอมาดูเองใกล้ๆ เธอถึงได้เข้าใจเหตุผลนั้น

อย่างกับเด็กเอกพลที่เป็นพระเอกในเว็บตูน...

หลังจากพูดคุยกบสนทนาง่ายๆ สามสี่คำและไฮไฟว์ เธอก็ยื่น
กล่องโสมให้

“ว้าว ขอขอบคุณครับ!”

“อ้อ ไม่เป็นไรคะ~”

ลายเซ็นแรกจบลงไปอย่างอบอุ่น และลำดับถัดไป

“ให้เซ็นตรงไหนดีครับ”

เป็นอดีตนักแสดงเด็กอีเซจิน อีเซจินที่ภาพลักษณ์เนียบและ
ละเอียดอ่อนนั้นไม่ได้กระตือรือร้นเป็นพิเศษ แต่ก็เชื่อว่าไม่ใช่ใจ

“มาเจอใครหรือครับ”

แถมยังยิงคำถามก่อนอย่างผิดคาดด้วย

“อา ก็มาดูเทสตาร์ทุกคนสิคะ~”

“งั้นหรือครับ ขอขอบคุณครับ”

อีเซจินตอบกลับอย่างเหมาะสม ไม่มีการอ่อนไหวเป็นพิเศษ
และเซ็นจนเสร็จเรียบร้อย

ดูสดใสกว่าที่คิดแฮะ

ยิ่งได้รับลายเซ็นของสมาชิกแต่ละคน เธอก็ยิ่งพอใจกับภาพลักษณ์

¹ ยูกโยบอย (유교보이) เป็นการผสมระหว่างคำว่า ‘ผู้ชาย (Boy)’ กับ ‘ยูกโย (유교)’
ที่แปลว่า ‘ลัทธิขงจื้อ’ ซึ่งเป็นหนึ่งในศาสนาที่มีอิทธิพลอยู่ในเกาหลีตั้งแต่สมัยก่อน
จนถึงปัจจุบัน อนึ่ง ยูกโยบอยไม่ได้เจาะจงถึงผู้ชายที่นับถือลัทธิขงจื้อ แต่หมายถึง
ผู้ชายที่มีความสุขุมลุ่มลึก มีค่านิยมแบบสมัยเก่า เช่น ไม่ชอบการแต่งตัววาทหวีหรือ
เห็นคนแต่งตัวน้อยชิ้น เป็นต้น

ใหม่ที่ได้รับรู้

คนถัดไปที่ต่อแถวขอลายเซ็นอยู่ก็คิดเช่นเดียวกัน

“อืม มันจะลองหาที่ว่างที่เห็นได้ชัดๆ และเสียงไม่ให้ทับหน้ามาก
ที่สุดนะครับ...”

ไม่ว่าจะเป็นคิมแรบินซึ่งภาพลักษณ์คมเฉียวดูดัน แต่กลับ
ออกอาการตื่นเต้นแบบโจ่งแจ้งและเซ็นลายเซ็นให้แบบเขินๆ ก็ดี

“ชอบปกอัลบั้มปกไหนที่สุดเหรอครับ ผมชอบไวโอลินที่สุดครับ!”

แม้แต่คนที่ดูสนุกกับการวาดรูปเล่นรอบลายเซ็นตัวเองทั้งยัง
ยิงคำถามใส่อย่างชาญจินก็น่ารักเช่นกัน

ตอนช่วงแรกๆ ของไอดอลมหาชน ฉันหมั่นใส่เซามากเลยแท้ๆ

เธอเซ็นชมตัวเองที่ตอนนั้นไม่ได้ปากเปราะว่าอะไรไปมาก ถัดจาก
นั้นก็เซ็นจินใหญ่

“ยินดีต้อนรับครับ~ มาแฟนไซน์ครั้งแรกวันนี้เป็นไงบ้างครับ
ผมตื่นเต้นมากเลยละ!”

“ฉันก็ตื่นเต้นมากค่ะ!”

“เอ๋ แต่ดูไม่ได้ตื่นเต้นเท่าไรหน้า~”

เซจินใหญ่ใช้ลักษณะการพูดแบบสนิทเป็นกันเอง ชวนเธอคุยว่า
วันนี้จะทำอะไร ความรู้สึกตอนนี้เป็นยังไง ถึงขั้นคุยเอาเรื่องกลุ่มใจ
ของเธอออกมาได้ในพริบตา แถมยังไฮไฟว์กันอัตโนมัติทั้งที่ไม่ได้ขอ

“ไว้เจอกันคราวหน้านะครับ~”

“ค่ะ...!”

...เหมือนสนิทกันขึ้นมาเลยแฮะ

อารมณ์เหมือนได้สร้างความสนิทสนมส่วนตัวกับนักศึกษา
คณะบริหารหล่อๆ ینگยั้งงั้น แม้จะเดาได้ไม่ยากเลยว่าที่จริงแล้ว
เขาทำตัวสนิทสนมกับเพื่อนในรุ่นทุกคนก็ตาม สัมผัสได้ถึงความเป็น

คนเฟรนด์ลี่ผ่านการสนทนาภายในสองนาทีสากลิบวินาที เป็นประสบการณ์ที่น่าประทับใจ แต่แล้วก็ต้องฮีบขึ้นมาเพราะใกล้จะถึงตาพคมนุเดแล้ว

คนถัดไปของถัดไปเป็นมุนเด...!

เธอเปี่ยมไปด้วยความหวังเช่นนั้นและตั้งใจว่าจะผ่านซอนอาฮยอนไปไวๆ

...แต่ใบหน้าฟ้าประทานขนาดนี้คงทำอย่างนั้นไม่ไหว...

“ยะ...ยินดีที่ได้พบครับ...!”

ซอนอาฮยอนยิ้มเจิดจ้าตั้งใจฟังที่เธอพูดอย่างจริงจัง เพราะเหตุนั้นเธอจึงรับลายเซ็นในสภาพคล้ายต้องมนตรีสะกด

ซอนอาฮยอนเขียนยัน ป.ล.แสนเอาใจใส่ข้างใต้

“ขอบคุณที่มาวันนี้ะครับ คุณยอนจู! ในอนาคตจะตั้งใจทำกิจกรรมและแสดงภาพลักษณ์ที่งดงามให้เห็นครับ! *^^*”

...บุคคลที่ควรค่าแก่การอนุรักษ์

ใบหน้าแบบนั้น นิสัยแบบนั้น และการตีพคาเร็กเตอร์แบบนั้นทำได้ไม่ง่ายเลย

...ที่เหลืออยู่ตอนนี้ก็คือ...เมเนรักที่เธอรอคอย

เธอกลืนน้ำลายอีกใหญ่แล้วหันไปหาพคมนุเด

มุนเดที่นั่งอยู่ด้านข้างส่งยิ้มบาง ๆ และมองมาที่เธอ

“สวัสดีครับ”

“...!!”

พุดคุย! การพุดคุยในระยะประชิดครั้งแรกกับมุนเดแดงแดง

เฮือก

เพราะความตื่นตันที่พุ่งขึ้นมาปุบปับ ปากที่พุดจ้อมาจนถึงเมื่อถึงจึงตอบซ้ำไปครึ่งจังหวะ ประสบการณ์แฟนไซน์ตลอดหลายปีช่างไร้ค่า...

“อ๊ะ หัวดี MUNDET”

“อืม ครับพี่?”

“...!”

บ้าไปแล้ว!

จิตใจที่ว่าหุ่นลับสนครอบงำเธอ ทั้งอยากตีตัวเองที่พุดจาไร้ทางเสียด
และอยากอิมเอ็มที่ได้ฟังคำว่า “พี่” ในเวลาเดียวกัน

“ไซ!”

“ดีใจที่ได้เจอนะครับ...ทานอันนี้ใหม่ครับ”

“...!?”

MUNDET หยิบบางอย่างจากใต้โต๊ะยื่นส่งให้อย่างรวดเร็ว...เป็นอมยิ้ม
แถมยังไม่ไซ้ของตลาดที่ขายตามร้านสะดวกซื้อ แต่เป็นอมยิ้มปั้นรูปสัตว์
สวยงามที่หิ้งน่ารักทั้งอันใหญ่ ได้กลิ่นอายของสินค้าร้านเฉพาะทาง

“ให้ฉันเหรอ...”

“ครับ อันนี้อร่อยดีนะครับ”

“...”

ไม่สนว่าเป็นการตีราคาเร็กเตอร์หรือไม่ จูๆ เธอก็รู้สึกเหมือน
น้ำตารื้นขึ้นมา

ทะเล...ทำไมนายถึงเป็นคนให้ฉันล่ะ...

ด้วยสถานภาพของ MUNDET ที่ยังไม่ได้ค่าจ้างก็ยังไม่น่าจะมีเงิน
ทำไมถึงยังเตรียมของพวกนี้มาอีก

แถมถ้าซื้อเจ้านี้หนึ่งร้อยอันก็คงเสียเงินเยอะพอสมควร...

เธอกำอมยิ้มแน่น ตกอยู่ในห้วงอารมณ์อยู่สักพัก โชคดีที่
พัคมุนDET ไม่ปล่อยให้เวลาเสียเปล่าแล้วชวนคุยต่อทันที

“อันนั้นของผมเหรอครับ”

“หืม? อ้อ...อืม!”

เธอนึกขึ้นได้ว่าตัวเองต้องหยิบมงกุฎดอกไม้ออกมาเมื่อถึงตึกพัคมุนแด

อุตุสำหรับเตรียมบทขอร้องว่าอยากเห็นเขาใส่ไอเท็มมงกุฎดอกไม้แทนกินดินไก่ในคลิปแนะนำตัว...

แต่เรื่องนั้นไม่จำเป็นด้วยซ้ำ เพราะพัคมุนแดหยิบมงกุฎดอกไม้ไปสวมบนหัวตัวเองอย่างคล่องแคล่วทันที

“...!”

“...พี่จะถ่ายรูปใส่ใหม่ครับ ผมจะใส่เอาไว้เอง ไม่ต้องห่วงนะ”

พัคมุนแดเซ็นลายเซ็นให้กับแม่ไซต์ที่วิญญานหลุดจากร่าง

“ชื่ออะไรครับ”

“อ้อ...ฉันชื่อ...”

แม่ไซต์คนนั้นตกใจกับสถานการณ์ที่คาดไม่ถึงจนเปลอบอกชื่อจริงตัวเองไปแทนชื่อแอ็กเคานต์ เธอจุกคิดขึ้นได้ก็ตอนหลังจากเซ็นแล้ว

ตั้งใจจะให้มุนแดเซ็นด้วยชื่อแอ็กเคานต์แท้ๆ...!

แต่แล้วความคิดนี้ก็สลายหายวับเพราะคำพูดถัดไปของมุนแด

“ขอบคุณที่มานะครับ...ถ้าผมเป็นคนสนุกกว่านี้ก็คงดี แต่เผอิญว่าไม่ใช่คนคุยเก่ง...มีอะไรสงสัยอยากถามไหมครับ”

“ไม่หรอก อิม...”

ไม่จริงนะ มุนแดดึง! นายสนุกมากพอแล้ว!

...เธออยากจะตอบกลับไปแบบนั้น แต่พอได้ยินสตีฟตะโกนบอกว่า ‘จะเคลื่อนแถวแล้วนะคะ’ เธอจึงหลุดคำถามออกไปโดยอัตโนมัติ เธอเห็นมากับตาแล้วว่าสตีฟเข้มงวดแค่ไหน

“M...MBTI อะไรเธอ”

“อันนั้นผมไม่เคยทำเลยไม่รู้ ไว้ผมทำแล้วจะบอกนะครับ”

จบจากบทสนทนาที่ไม่ได้ทำไร่นั้น เธอจำต้องออกไปจากโต๊ะ

ตามสัญญาณมือของสต๊าฟ

“ไม่ละ เธอต้องไปแล้ว...”

“เดี๋ยวก่อนครับ”

ทว่าเธอยังคงยืนเช่อยู่หน้าโต๊ะ เป็นเพราะพัคมุนแดงใจตกอัลบั้มของเธอเอาไว้ด้วยมือข้างหนึ่ง!

เอ๊ะ...

พัคมุนแดงถามอีกครึ่งราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“เมื่อไหร่ที่ตอบไม่ได้ถือว่าโหมะ ไม่มีเรื่องอื่นที่อยากรู้แล้วหรือครับ”

สมองของแม่ไซต์กลับมาทำงานในพริบตา เดิมทีนี่เป็นส่วนหนึ่งของบทสนทนาที่เธอเตรียมมา

มุนแดง ตอนที่นายใส่ชุดคอร์ก็ไปถ่ายรูปคู่กับโฆษณา นายเจอพวกเราด้วย จำได้ไหม!

ทว่า...ปากกลับขยับอย่างซื่อตรงต่อสัญญาชตาณและผลประโยชน์ส่วนตัว

“คือ...นะ นอกจากตีนไก่แล้ว ถ้าให้เลือกอาหารที่ชอบอีกหนึ่งอย่างจะเป็นอะไร ถึงจะรู้ว่านายกินได้ทุกอย่างก็เถอะ!”

พัคมุนแดงก็ยิ้มมุมปาก

“ชอบทุกอย่างที่เป็นไก่ครับ”

“อ๊ะ จริงหรือ”

“ครับ ครั้งหน้าเดี๋ยวผมเลี้ยงเอง พี่ชอบอะไรหรือครับ ตีนไก่?”

มะ...เมื่อไหร่ที่เขาบอกว่าจะเลี้ยงอีกแล้วหรือเปล่า แล้วที่บอกว่าตีนไก่คือเขาเล่นมุกกับฉันใช่ไหม อ้ากกกก แต่เพราะไม่มีเวลาแล้วแม่ไซต์คนนั้นจึงตอบอย่างลุกลี้ลูลน

“ฉันก็ชอบไก่!”

“ชอบกินคล้ายๆ กันสินะครับ ดีเลยครับ”

‘แต่ชอบมนต์มากกว่า...ประโยคที่แม่ไซต์กำลังจะพูดได้หายต่อม
ไปเพราะคำตอบที่อ่อนโยนของพัคมุนแด

คำพูดทุกอย่างที่เตรียมมาถูกไอตอลตัดหน้าถามไปหมดแล้ว...

“จะเคลื่อนไหวแล้ว! แล้วค่ะ!”

“อืม”

การเร่งรัดอีกครั้งของสต๊าฟทำให้พัคมุนเดยอมปล่อยอัลบั้มคืน
แฟนคลับแต่โดยดี เธอตั้งสติอย่างยากลำบาก ก่อนจะยื่นมือข้างหนึ่ง
ออกไปพร้อมตะโกนจากส่วนลึกของหัวใจ

“จับมือหน่อย!”

“อ้อ”

แต่แทนที่พัคมุนเดจะจับมือแบบปกติ เขากลับประสานมือกับฉัน
แล้วจึงยิ้มพลางสายมือเบาๆ

“...!”

“กลับดี ๆ นะครับ”

“...อะอืม”

พระเจ้า

พระเจ้า...!

เธอเดินตัวลอยกลับมาอย่างที่นั่ง และเมื่อหย่อนก้นลงกับเก้าอี้
ก็เพิ่งนึกขึ้นได้

บ้าจริงๆ เลย...

ทำไมถึงละมุนละไมและใจดีด้วยขนาดนี้นะ แกรมเขายังมีน้ำเสียงดี
จนไม่ต้องตะโกนก็สนทนากันได้อย่างราบรื่น

รู้อยู่แล้วว่าแฟนไซน์แรกต้องมีความใส่ใจ! แต่ไม่คิดว่าจะดีขนาดนี้!

การเตรียมใจมาล่วงหน้าว่ามนต์แดงจะไม่สนเรื่องพวกนี้ช่างไร้
ประโยชน์...! เธออยากจะโยนทุกอย่างทิ้งแล้วกรี๊ดร้องออกมาดังๆ

ทว่าก็กำลังอดกลั้นในระดับยอดมนุษย์แล้วยกกล้องขึ้นมาแทน
 มงกุฎดอกไม้ ให้ตายก็ต้องถ่ายเบสท์ค์ตกลับไปให้ได้
 หญิงสาวปลุกใจต่อสู้ ตั้งกล้องอย่างเจี๊ยบๆ อีกด้านของช่อง
 มองภาพมองเห็นมนต์สวมมงกุฎดอกไม้ แต่ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่เขา
 ใสหุกระต่ายไอเท็มยอดฮิตประจำงานแฟนไซน์อยู่ด้วยกัน หูลีขาวซี๊ดได้
 ถูกสวมไว้เหนือดอกไม้สีเหลือง

“โอ๊ะ!”

เข้ากันมาก!

หลังจากนั้นพัคมุนแดยังได้รับตุ๊กตาผ้ายที่ถอดแบบมาจากตัวเอง
 เบี้ยบ แม่ไซตี้ใส่สายตาเหยี่ยวเดาไซซ์ของมัน

สั่งทำขนาด 20 เซนติเมตรเหวอ

มนต์แลเลเล็กน้อยคล้ายครุ่นคิดว่าจะวางตรงไหนดี ก่อนนำตุ๊กตา
 ขึ้นวางบนไหล่ตัวเอง

น่ารัก!

ทั้งสามเป็นไอเท็มที่เข้ากันถึงขีดสุด แฟนคลับถือกล้องตะโกน
 รบเร้าให้มนต์หันมองกล้องจากทุกทิศทุกทาง

“มนต์แด!”

“มนต์แต็ง”

“พัคมุนแด ตรงนี้!”

พัคมุนแดอาศัยจังหวะที่แฟนคลับคนถัดไปกำลังเดินถืออัลบั้มมา
 หากกล้องที่ถ่ายเฉพาะตัวเองเจอราวกับมีสัมผัสที่หก แน่แน่นอนว่าเป็น
 ประสบการณ์ที่สิ่งสมมาจากอาชีพเก่า

โห

เขาใช้เวลาหากกล้องอย่างรวดเร็ว

ช่างน่าตกใจที่พัคมุนแดหากกล้องของตัวเองเจอได้อย่างแม่นยำ

หลังจากแม่ไซต์มองดูแฟนคลับรับลายเซ็นกันไปจำนวนหนึ่ง เธอปล้นตระหนัก

เขาใช้เวลาอย่างเต็มที่ที่สุดเลยแฮะ...

เขาย้อเวลาอย่างต่อต้านเพื่อให้แฟนคลับที่รับลายเซ็นของตัวเองใช้เสียเวลาที่เหลือให้หมดจนกว่าจะถึงตาคนถัดไป ต้องเป็นการตัดสินใจที่ผ่านการคิดคำนวณแล้วว่าตัวเองจะได้เป็นคนท้ายสุดของแถวอย่างแน่นอน

มุนแดงของเรา...เกิดที่ใต้ดาวไอศดอลแน่นอน...ไม่รับความเห็นต่าง...

แม่ไซต์ประทับใจ ดูจากการวางตัวในอาชีพ เขาควรเป็นไอศดอลไปพันปีหมื่นปี พักมุนแดงที่อยู่อีกด้านของช่องมองภาพในตอนนี้อยู่ได้รับป็นยิงแบงก์และกำลังยิงมันรัว ๆ พอเห็นมุนแดงอยู่ท่ามกลางเงินปลอมพลิ้วว่อนแล้ว เธอก็อยากจะทำเงินสดใส่ให้ทุกกระเป๋าที่เขามีจริง ๆ

เดินบนเส้นทางที่โรยด้วยเงินแล้วอย่าลาออกจากวงการไปตลอดชีวิตเลยนะ

เธอมองเซจินใหญ่กับพักมุนแดงปาแบงก์ปลอมที่ตกบนโต๊ะใส่กัน พลังคิดอย่างอบอุ่น

ปัญหาเกิดขึ้นถัดจากนี้ เพราะสิ่งของที่แฟนคลับผู้เดินมารับลายเซ็นจากมุนแดงในครั้งนี้ยื่นให้คือ...หมวกสุนัขคอร์ก็สีเหลือง

ต้องเลือกใส่แล้วหรือเปล่านะ

ถึงจะน่าเสียดาย แต่ในเมื่อถ่ายไปขนาดนั้นก็ถึงเวลาที่เธอควรจะทำใจได้แล้ว เธอคิดอย่างไม่ชอบใจและรอให้มุนแดงใส่หมวกคอร์ก็มุนแดงถอดมงกุฎดอกไม้กับหูกระต่ายออกแล้วใส่หมวกตามที่คาด

ทว่ายังไม่จบที่แค่นั้น

พักมุนแดงปล่อยให้เวลาผ่านไปเท่าที่พอจะถ่ายตัวเองใส่หมวกคอร์ก็ก็ได้หลายคัต แล้วจึงเอามงกุฎดอกไม้กับหูกระต่ายใส่ทับลงไป

“...!!”

จังหวะนั้นคำพูดของพัคมุนแดก็ผุดขึ้นมาในหัวแม่ไซต์

“ผมจะใส่เอาไว้เอง ไม่ต้องห่วงนะ”

...และจนกระทั่งแฟนไซน์จบลง พัคมุนแดก็ไม่ได้ถอดไอเท็ม
ทิ้งเลย ‘แม่แต่ชิ้นเดียว’ จริงๆ

“...”

“...อืม”

ภายในรถขณะเดินทางกลับเงียบสงบ เพราะพวกเขาที่เหนื่อยจากการ
การคุยเล่นอย่างต่อเนื่องกับคนหนึ่งร้อยคนสลับเหมือดกันไปหมดแล้ว
ต้องขอบคุณเรื่องนั้นฉันถึงเข้าอินเทอร์เน็ตอย่างเงียบๆ ได้ ฉันถอนหายใจ
เบาๆ

...ก่อนอื่นก็ทำเท่าที่ทำได้แล้ว

แต่ถึงอย่างนั้นจิตสำนึกก็ไม่อนุญาตให้พูดว่าทำคุ่มค่าหนึ่งแสน
ต่อหนึ่งนาที่แล้ว ฉันย่อนึกถึงแฟนคลับบางคน

“ลองเอานิ้วจิ้มแก้มหน่อยได้ไหมคะ...”

“มุนแด ทำแอ๊บแบ๊วสามท่า! ขอไวๆ!”

“อันนี้ฉันขอติดให้ได้ไหมคะ!?”

“มอร์นิงคอล! ช่วยพูดมอร์นิงคอลให้ฟังสักรอบไม่ได้หรือ”

อืม ส่วนใหญ่เป็นพวกคำขอที่เตาไว้แล้วจากการทำการบ้านมา
ล่วงหน้า เลยไม่ได้ตกใจเท่าไรและจัดการได้เป็นอย่างดี

ถึงจะอายหน่อย...แต่ก็พอทำได้

ที่จริงแล้วมีคนที่คุณเหมือนมาหาเรื่องอยู่บ้าง อาจจะเพราะไม่ชอบ
พัคมุนแด แต่ฉันก็ไม่ได้ตั้งใจอะไรเรื่องนั้น ใจว่าพวกเขาพยายามจะ
ต่อหน้าฉันเสียเมื่อไหร่ กลับกันแล้วคนที่พยายามจะสร้างความประทับใจ

ด้วยการคะยั้นคะยอจะให้เงินนั้นชวนอึ้งยิ่งกว่า

เดิมก็เป็นฝ่ายให้เงินอยู่แล้ว ยังคิดจะให้อีกเหรอ...

นั่นนึกถึงนักเรียนที่ใส่หมวกคอร์ก็แล้วแต่กลอนสามแถวด้วย
คำว่า ‘พัคมนต์’ ขึ้นมาโดยอัตโนมัติ ก่อนจะจุกคิดได้ว่าที่แรกตั้งใจ
จะทำอะไร ฉันกำลังจะสำรวจพีดแบ็กนี่นา

“อืม”

ฉันเปิดสมาร์ทโฟน ก่อนอื่น...แฟนไซน์เทสตาร์ติดเทรนด์เรียลไทม์
บน SNS

เรื่องนี้พอเดาไว้ประมาณหนึ่งแล้ว

ถึงจะเป็นงานแบบปิด แต่เพราะมีผู้คนให้ความสนใจเยอะเป็น
ทุนเดิม จึงมีโพสต์ขึ้นมาแบบเรียลไทม์จนแทบจะเป็นการถ่ายทอดสด

[เด็ก ๆ มีรีแอ็กชันในงานแฟนไซน์ต์ได้ดีมาก พวกเขาพูดเยอะกว่าฉัน
อีก;; ฉันโดนขายเงินปล้นหัวใจไปเรียบร้อยแล้ว]

[ไม่นึกเลยว่าจะมีวันที่ฉันพูดว่า ‘จริงเหรอ’ จากฝั่งของตัวเอง...]

[อ่า พวกเทสตาร์ตื่นเต้นกันมากเลย ฮ่า ๆ ++ น่ารักมาก!
(คลิกกล่าวทักทายสั้น ๆ)]

[นี่ ใครเป็นคนให้แวนเลนส์เดียวกับอายฮอนฮะ? จะบอกว่า
ขอบคุณนะคะ ขอให้เจริญรุ่งเรืองไปสามชั่วอายุคน (รูปภาพ)]

[ทุกคนมาดูของอุใส่หูรูกันกันเร็ว ควรไปแสดงบทองคำรัชทายาท
ในละครพีเรียดมาก ++ (รูปภาพ)]

ส่วนใหญ่ต่างก็รู้สึกสนุกสนานกับงานแฟนไซน์ครั้งแรก ส่วน
แฟนคลับที่ไม่ได้ไปก็คร่ำครวญเสียดาย แต่ก็ยังสนุกกับการติดตามโพสต์
ที่มีอัปเดตอยู่เรื่อย ๆ กันตลอด

ที่ขอความกรุณาไม่ให้ใช้โพสต์-อิท² เป็นทางเลือกที่ดีเลยทีเดียว
 เพราะมีผู้ชม <โอดอลมหาชน> เป็นจำนวนมาก ระดับความสนใจ
 ต่อวงจิ้งต่อนข้างสูง การไม่ปล่อยให้ใครสบโอกาสดัดแปลงเอาเอง
 ตามใจชอบเป็นเรื่องถูกต้องแล้ว
 เพราะจนถึงได้ไม่มีข่าวลือไร้สาระบนโลกออนไลน์ออกมา
 ทว่าการกระทำของฉันทกลับกลายเป็นประเด็นพอสมควร แถมน
 มีเทรนด์เดี่ยวขึ้นมาอีกต่างหาก

[#6 ความสามารถพิเศษของมุนแดงแดง]

...ลองอ่านโพสต์ที่ยอดกตโลกมากที่สุดสักโพสต์ดีกว่า

[: อ้ากกก ทุกคน ทุกคนมาดูความสามารถพิเศษของมุนแดงแดง
 กันสิคะ เจ้าตัวเขาของที่แฟนคลับให้มาสร้างหอคอยบนหัวตัวเอง
 คิก ๆ ๓๓๓

เหมือนลูกสุนัขที่รักและหวงของของตัวเองมากเลยว้าใหม่ ๓๓๓
 (รูปภาพ)]

รูปถ่ายต่อเนื่องที่ถูกลำมาต่อกันให้เห็นว่ายิ่งงานแฟนไซน์ดำเนินไป
 เท่าไหร่ พัดมุนแดงก็ยิ่งใส่ของตามหัวและเนื้อตัวมากขึ้นช่างดูสะดุดตามาก
 ...สุดท้ายเหมือนฉันจะใส่ไปทั้งหมดห้าชิ้น

² ในงานแฟนไซน์ที่แฟนคลับมีเวลาพูดคุยกับศิลปินแค่ 1-2 นาที แฟนคลับ
 จึงมักเขียนคำถามต่าง ๆ ใส่โพสต์-อิทหรือกระดาษโน้ตให้ศิลปินเขียนคำตอบแล้วเอากลับบ้าน
 ทว่าในปัจจุบันงานแฟนไซน์ส่วนใหญ่มีการเพิ่มกฎไม่ให้เขียนใส่โน้ตแบบนั้น เพื่อหลีกเลี่ยง
 ไม่ให้น่าสิ่งที่ศิลปินเขียนไปสร้างเป็นประเด็นหรือปลอมแปลงเนื้อหาได้

โชคดีที่ทุกอย่างผ่านไปได้ด้วยดี ถึงจะแอบเสียใจว่าหมกมุ่นเรื่องหนึ่งล้านสามแสนสองหมื่นนวนมากไปจนทำอะไรที่ไม่จำเป็นไปหน่อย แต่ก็ดีใจที่สามารถสร้างเสียงหัวเราะ

อืม ลองไปดูรีวิวที่คนพูดถึงเยอะเกี่ยวกับเรื่องนี้อีกหน่อยดีกว่า

[พักมุนแต่บ้ามาก ขนาดสต๊าฟบอกให้ผ่านได้แล้วเขาก็ไม่ให้ผ่าน แกรมยังจับมือฉันจนหมดเวลา เกือบจะขอแต่งงานไปแล้ว]

[มุนแต่ช่วยเลือกข้าวเย็นให้ฉันด้วย คิกๆ เคยบอกไปหรือยังนะว่าเขาเหมือนน้องหมาบ้านเราจริง ๆ]

[รีวิวแฟนไซน์ (7) คนสุดท้าย มุนแต่!]

เราเป่ายิงจูบกัน ใครแพ้ต้องฟังคำขอของคนชนะ แล้วฉันแพ้ แต่พอมุนแต่เหลือบเห็นบีบก็รีบเปลี่ยนของตัวเองแล้วยอมแพ้ให้... นึกว่าหัวใจร่วงหายไปซะแล้ว]

[การให้เจ้าก่อนฝ่าย...แก่มุนแต่...เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดในปีนี้เลย... มุนแต่ตื่นตื่นใหญ่ บอกว่านุ่มน่ม แล้วหยิบเอาไปด้วยมือของเขาเองเลย อ้ากกกก (รูปภาพ)]

“...”

ตุ๊กตาที่ถูกเรียกว่าเจ้าก่อนฝ่ายนั้น...ฉันบีบ ๆ ขยำ ๆ เล่นเพราะเห็นว่าเนื้อสัมผัสดี จนไป ๆ มา ๆ ก็พกขึ้นรถมาด้วย ตอนนี้ก็ยังอยู่ดีในกระเป๋

ฉันรู้สึกบอกไม่ถูก

คนที่ควรซาบซึ้งคือคนรับไม่ใช่เธอ...

ทำไมคนที่ถึงขั้นสั่งทำแล้วให้เป็นของขวัญถึงเป็นฝ่ายซาบซึ้งเสียเอง ละ ยังไงก็ตาม ในเมื่อเป็นเรื่องดี ๆ ฉันก็รู้สึกขอบคุณและข้ามสู่โพสต์ถัดไป เป็นโพสต์ที่มียอดแชร์เยอะสุด

[อา มุนแดเตรียมมอมยี้มมาเท่าจำนวนคนเลย เพราะเห็นว่าเป็นงานแฟนไซน์แรก -- ไมลึ ลูกหมาของเราเติบโตถึงขนาดรู้จักทำเรื่องแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ -- พี่สาวจะรักษาไว้เป็นสมบัติของตระกูลเลย! (รูปภาพ)]

...ที่เอามาแจกเพราะกลัวว่ารับลายเซ็นเสร็จแล้วนั่งเฉยๆ จะเบื่อเลยให้ของไว้กินเล่นละนะ

ไม่รู้ทำไมถึงไม่มีใครกินเลยสักคน ยังไงก็ตาม ในเมื่อทุกคนสนุกกันก็เป็นเรื่องดี แต่ปัญหาคือคอมเมนต์ตอบใต้โพสต์เมื่อ

↳ อ่า...เห็นโอเวอร์กันใหญ่ก็นึกว่าอะไร มอมยี้มเองหรือหรือ นึกว่าให้ของดีอะไรชะอีก...

↳ ? คุณรู้จักฉันหรือคะ

↳ เปล่าค่ะ แคร่รู้สึกสงสารเลยคอมเมนต์ ฆ่าๆ น่าจะถลุงเงินซื้อหุ้นไปเยอะ แต่ดันมาซาบซังกับไอดอลซี้ตีดที่ให้อมยี้มอันเดียว...

-- รักษาศักดิ์ศรีหน่อยเถอะค่ะ!

↳ มีคนแปลกๆ โผล่มาเต็มเลย; บล็อกละนะ~

ทีม?

ฉันกดที่แท็บค้นหาและเริ่มค้นอินเทอร์เน็ตดูตามทีต่างๆ พบว่าตามคอมมิวนิตีเริ่มมีแอ็กเคานต์นิรนามแสดงคอมเมนต์ไร้สาระใต้โพสต์ยอดนิยม ดูจากช่วงเวลาแล้ว รู้สึกถึงรูปแบบการทำงานเป็นทีมได้เลย

[ฉันเป็นคนเดียวหรือที่รู้สึกว่าค่อนข้างเห็นแก่ตัว เพิ่งแฟนไซน์ครั้งแรก ไม่นึกเลยว่าจะข้ามหน้าข้ามตาเมมเบอร์คนอื่นแล้วเตรียมไอนั้นมาคนเดียว;]